

**Ο Χριστός ως η Γιορτή της Σκηνοπηγίας
και ως το Πνεύμα που Ρέει από τους Πιστούς
σαν Ποτάμια Ζωντανού Νερού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιω 7:2, 37-39, Λευ 23:39-43

I. Μπορούμε να απολαμβάνουμε τον Χριστό ως τη γιορτή της σκηνοπηγίας—Ιω 7:2, Λευ 23:39-43:

- A. Η γιορτή του Πάσχα υποδηλώνει τον Χριστό ως την έναρξη της δικαστικής λύτρωσης του Θεού, και η γιορτή της σκηνοπηγίας υποδηλώνει τον Χριστό ως την ολοκλήρωση της πλήρους οργανικής σωτηρίας του Θεού—Ιω 6:4, 7:2, Λευ 23:5, 34.
- B. Ο Θεός καθόρισε τη γιορτή της σκηνοπηγίας για να θυμούνται τα παιδιά του Ισραήλ πώς οι προπάτορές τους έζησαν σε σκηνές καθώς περιπλανιόντουσαν στην έρημο. Η λέξη «σκηνοπηγία» υπονοεί την έννοια της μνημόνευσης—Δτ 16:13-15.
- Γ. Η συγκέντρωσή τους κατά τη διάρκεια αυτής της γιορτής, για να λατρεύουν τον Θεό και να απολαμβάνουν τα γεννήματα από την καλή γη, αποτελεί μια αληθινή εικόνα του συγκερασμού.
- Δ. Η πραγματικότητα της γιορτής της σκηνοπηγίας είναι χρόνος απόλαυσης καθώς μνημονεύουμε ότι βιώνουμε τον Θεό και ότι ο Θεός ζει μέσα μας.
- E. Η απόλαυση του Χριστού σήμερα ως τη γιορτή της σκηνοπηγίας, καθώς συναθροιζόμαστε για τον συγκερασμό ώστε να απολαμβάνουμε τα πλούτη του Χριστού ως τα γεννήματα της καλής γης, μας θυμίζει ότι ακόμα βρισκόμαστε στην έρημο και ότι χρειάζεται να εισέλθουμε στην ανάπαυση της Νέας Ιερουσαλήμ, που θα είναι η αιώνια σκηνή—Απ 21:2-3.
- ΣΤ. Η Νέα Ιερουσαλήμ στο πρώτο της στάδιο, που αποκαλείται σκηνή του Θεού, είναι για να θυμούνται οι νικητές ότι και αυτοί κατοικούσαν σε σκηνές, ζώντας στη γη σαν ξένοι και πάροικοι, προσμένοντας την αιώνια σκηνή, την πόλη που χτίστηκε από τον Θεό, τη συγκατοίκηση του Θεού με τον άνθρωπο—Εβρ 11:9-10, 13:
 - 1. Αν θέλουμε να ακολουθήσουμε τα βήματα της πίστης του Αβραάμ, θα πρέπει να ζήσουμε τη ζωή του θυσιαστηρίου και της σκηνής, λαμβάνοντας τον Χριστό ως τη ζωή μας και την εκκλησία ως τη διαβίωσή μας—Ρωμ 4:12, Εβρ 11:9, Γεν 12:7-8, 13:3-4, 18:
 - α. Το να χτίσουμε ένα θυσιαστήριο σημαίνει ότι η ζωή μας είναι για τον Θεό, ότι ο Θεός είναι η ζωή μας, και ότι η σημασία της ζωής μας είναι ο Θεός—Εξ 40:6, 29, Ψλ 43:4α, Λευ 1:3, 9.
 - β. Το ότι ο Αβραάμ κατοικούσε σε σκηνή μαρτυρεί ότι δεν άνηκε στον κόσμο, αλλά ζούσε τη ζωή ενός πάροικου πάνω στη γη. Το να στήσουμε μια σκηνή αποτελεί μια έκφραση, μια δήλωση, ότι δεν ανήκουμε σε αυτόν τον κόσμο αλλά σε μια άλλη χώρα—Εβρ 11:9-10, 15-16.
 - 2. Όντας αληθινοί απόγονοι του Αβραάμ (Γαλ 3:7), πρέπει να είμαστε σαν προσκυνητές πάνω στη γη, να μετακινούμαστε και να στήνουμε τη σκηνή μας όπως έκανε και εκείνος (Εβρ 11:9, 13, Α' Πε 2:11).
 - 3. Αφού ο Αβραάμ έχτισε το πρώτο θυσιαστήριό του (στη Γένεση 12:7), έχτισε και δεύτερο θυσιαστήριο ανάμεσα στη Βαιθήλ και τη Γαι, οι οποίες βρίσκονται σε αντίθεση η μία με την άλλη (εδάφιο 8):
 - α. Βαιθήλ σημαίνει «οίκος του Θεού», ενώ Γαι σημαίνει «σωρός από ερείπια».
 - β. Στα μάτια των καλεσμένων (του Θεού), μόνο η Βαιθήλ, που είναι η εκκλησιαστική ζωή, έχει αξία. Όλα τα άλλα είναι σαν ένας σωρός από ερείπια.

4. Ο Αβραάμ είχε τις αποτυχίες του. Έτσι, υπήρξε η εγκατάλειψη του θυσιαστηρίου και της σκηνής. Ωστόσο, με τον Αβραάμ υπήρξε και μια ανάκτηση, που αποτελεί ζήτημα της επιστροφής στο θυσιαστήριο και τη σκηνή με την επίκληση του ονόματος του Κυρίου—Γεν 12:9-10, 13:3-4, Ρωμ 10:12-13, 12:1-2.
5. Τελικά, η σκηνή του Αβραάμ στη Χεβρών έγινε το μέρος όπου είχε κοινωνία με τον Θεό και όπου ο Θεός μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί του—Γεν 13:18.
6. Η σκηνή του Αβραάμ με το θυσιαστήριο που έχτισε αποτελεί προεικόνιση της σκηνής του μαρτυρίου με το θυσιαστήριο που χτίστηκε από τα παιδιά του Ισραήλ—Εξ 38:21.
7. Ο Αβραάμ, όντας ξένος και πάροικος, «περίμενε την πόλη που έχει τα θεμέλια, της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός»—Εβρ 11:9-10, 12-16.
8. Η σκηνή του Αβραάμ ήταν σαν μια μικρογραφία της Νέας Ιερουσαλήμ, της τελικής σκηνής του Θεού—Γεν 9:26-27, 12:8, 13:3, 18:1, Απ 21:2-3.
9. Καθώς ζούμε στη «σκηνή» της εκκλησιαστικής ζωής, περιμένουμε την τελική ολοκλήρωσή της—την τελική «σκηνή του μαρτυρίου», τη Νέα Ιερουσαλήμ—Α΄ Τιμ 3:15, Λευ 1:1, Εβρ 11:10.
- Z. Η γιορτή της σκηνοπηγίας είναι η απόλαυση της Νέας Ιερουσαλήμ, η οποία θα ολοκληρωθεί αρχικά με τα πρωτογεννήματα στη χιλιετή βασιλεία, που θα είναι η ανταμοιβή των νικητών, και τελικά στο νέο ουρανό και τη νέα γη, ως η ολοκληρωτική απόλαυση της πλήρους σωτηρίας του Θεού, για όλους τους καταρτισμένους πιστούς.

II. Στην ανάστασή Του και μέσω αυτής, ο Χριστός ως ο έσχατος Αδάμ έγινε το ζωοποιό Πνεύμα για να μεταδίδει τη ζωή και να εισέρχεται στους πιστούς Του, ώστε να εκρέει σαν ποτάμια ζωντανού νερού—Ιω 7:37-39, Απ 21:6, 22:17:

- A. Το ζωοποιό Πνεύμα είναι το ολοκληρωμένο Πνεύμα, η ολοκλήρωση του επεξεργασμένου και ολοκληρωμένου Τριαδικού Θεού—Β΄ Κορ 3:17-18, Γαλ 3:14, Φιλ 1:19:
 1. Το ολοκληρωμένο Πνεύμα είναι ο Τριαδικός Θεός που πέρασε από τη διαδικασία της ενσάρκωσης, της ανθρώπινης ζωής, της σταύρωσης και της ανάστασης—Ιω 7:39:
 - α. Αυτή η διαδικασία, από την οποία πέρασε ο Τριαδικός Θεός για να γίνει το Πνεύμα, έχει να κάνει με την οικονομία Του, δεν είναι ζήτημα ουσίας—Ιω 1:14, Εβρ 9:14, Α΄ Κορ 15:45β.
 - β. Η λέξη «επεξεργασμένο» αναφέρεται στα βήματα που έκανε ο Τριαδικός Θεός στη θεία οικονομία. Η λέξη «ολοκληρωμένο» υποδεικνύει ότι αυτή η διαδικασία έχει ολοκληρωθεί. Η φράση «το ολοκληρωμένο Πνεύμα» υποδηλώνει ότι το Πνεύμα του Θεού έχει επεξεργαστεί και έχει γίνει ολοκληρωμένο—Ιω 7:39.
 2. Προτού σταυρωθεί και αναστηθεί ο Κύριος Ιησούς, το ολοκληρωμένο Πνεύμα «δεν ήταν ακόμα»—Ιω 7:39:
 - α. Το Πνεύμα του Θεού ήταν εκεί από την αρχή (Γεν 1:2), αλλά το «Πνεύμα του Χριστού» (Ρωμ 8:9), το «Πνεύμα του Ιησού Χριστού» (Φιλ 1:19), «δεν ήταν ακόμα» στον Ιωάννη 7:39 επειδή ο Κύριος Ιησούς δεν είχε δοξαστεί ακόμα.
 - β. Ο Κύριος Ιησούς δοξάστηκε όταν αναστήθηκε. Μέσω αυτού του δοξασμού, το Πνεύμα του Θεού έγινε το Πνεύμα του ενσαρκωμένου, σταυρωμένου και αναστημένου Ιησού Χριστού—Ακ 24:26, Φιλ 1:19.
 - γ. Ο έσχατος Αδάμ, που ήταν ο Χριστός στη σάρκα, έγινε το ζωοποιό Πνεύμα στην ανάσταση. Από τότε και στο εξής, το Πνεύμα του Ιησού Χριστού κατέχει και θεία και ανθρώπινα στοιχεία, συμπεριλαμβανομένης της πραγματικότητας της ενσάρκωσης, της σταύρωσης και της ανάστασης του Χριστού—Α΄ Κορ 15:45β, Πραξ 16:7, Ρωμ 8:9.

3. Ο Υιός στην ανάσταση εμφύσησε το ολοκληρωμένο Πνεύμα, ως την άγια πνοή, στους μαθητές Του—Iω 20:22:
 - α. Το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο αποκαλύπτει ότι ο Χριστός έγινε σάρκα, ώστε να είναι ο Αμνός του Θεού, και ότι στην ανάσταση έγινε Πνεύμα ζωοποιό. Έτσι, στην ανάστασή Του, ο Χριστός εμφύσησε τον εαυτό Του ως το ολοκληρωμένο Πνεύμα στους μαθητές—Iω 1:29, 20:22.
 - β. Όντας το Πνεύμα, ο Κύριος εμφύσησε τον εαυτό Του στους μαθητές Του. Όντας το Πνεύμα, ο Κύριος μπορεί να ζει μέσα στους μαθητές Του και να τους δίνει τη δυνατότητα να ζουν δι' Αυτού και μαζί με Αυτόν, έτσι ώστε να μπορεί να μένει μέσα τους και να δίνει τη δυνατότητα σε εκείνους να μένουν εν Αυτώ—Iω 20:22, 14:19-20, 15:4-5.
 - γ. Ο Χριστός που εμφύσησε τον εαυτό Του στους μαθητές είναι το ζωοποιό Πνεύμα—Α' Κορ 15:45β.
- B. Το ζωοποιό Πνεύμα είναι το σύνθετο Πνεύμα, όπως συμβολίζεται από το σύνθετο λάδι του χρίσματος με τα συστατικά του—Εξ 30:23-25, Α' Ιω 2:20-27:
 1. Το ελαιόλαδο χαρακτηρίζει το Πνεύμα του Θεού με τη θειότητα.
 2. Η σμύρνη χαρακτηρίζει τον πολύτιμο θάνατο του Χριστού.
 3. Το κιννάμωμο χαρακτηρίζει τη γλυκύτητα και την αποτελεσματικότητα του θανάτου του Χριστού.
 4. Το κάλαμο χαρακτηρίζει την πολύτιμη ανάσταση του Χριστού.
 5. Η κασσία χαρακτηρίζει την απωθητική δύναμη της ανάστασης του Χριστού.
- Γ. Το ζωοποιό Πνεύμα είναι ο Κύριος το Πνεύμα, ο πνευματικός Χριστός, για τη μεταβολική μεταμόρφωση των πιστών, αλλά και για την αύξηση και την οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού—Β' Κορ 3:17-18, Α' Κορ 3:6, 9β, 12α, Εφ 4:16β.
- Δ. Η φυσιολογική χριστιανική ζωή βασίζεται στο να γνωρίζουμε και να βιώνουμε το Πνεύμα. Χωρίς τον Χριστό ως το ζωοποιό Πνεύμα, δεν θα μπορούσαμε να βιώσουμε τίποτα από τον Θεό στην οικονομία Του—Α' Ιω 5:6, Ιω 16:13, Α' Κορ 15:45β, 2:10, 6:17.